

Grotesk ~ A Gotisch Episch

door GE Graven

Hoofdstuk XIX

~In het hart van een van de meest zuidelijke provincies van Frankrijk , bovenop een smalle heuvelrug,

Het hoge gras week opzij en bood plaats aan een haas die in een maanverlichte open plek huppelde. Het voorzichtige dier inspecteerde een open heuvel met gespitste oren en een trillende neus; en terwijl het voorwaarts sloop, Het dier verstijfde plotseling als een steen, zijn kop schuin gehouden en een enkel, glazig zwart oog gericht op de hemel. Het versteende dier staarde naar iets dat leek op een Een enkel vliegend stipje – een zwevend silhouet, afgetekend tegen de sterren. Het konijn zat roerloos onder zijn vermeende roofvogel.

Toch leek het hoogvliegende object, afgezien van zijn uitgespreide vleugels, nauwelijks op een vogel; en een geoefend oog zou de vorm ervan terecht kunnen interpreteren als die van een vliegende man. Plotseling draaide de geschrokken haas zich om en verdween in de lange schaduwen waaruit hij tevoorschijn was gekomen. En in de schijnbare veiligheid van de struiken en diepe schaduwen schoof een spookachtige groenachtige hand het struikgewas opzij en ving de spartelende haas. Botten kraakten en een nieuwe stilte daalde neer over de grasheuvel .

Hoog boven de bergkam zwevend en afstekend tegen een sterrenhemel, zette Lazarus zijn vlucht voort. De wind zuchtte mee met het ritmische rollen van zijn vleugels. Vliegend naar de

Vanaf het meest zuidelijke punt van Frankrijk, waar Lazarus een hoog uitkijkpunt had, zag hij het maanverlichte landschap zich uitstrekken vanuit een gebogen horizon als een sublieme perkamentrol die langzaam elk facet van de schepping ontvouwde. Aan zijn linkerkant gloeide een rij lage heuvels in gouden tinten, die de oostelijke rand van de aarde scherp afbakenden. Aan zijn rechterkant, onder een zwavelkleurige sikkelmaan, vloeide het glooiende landschap over in een vage westelijke horizon die leek te vloeien als kwikzilver en samensmolt met een wazige hemel.

Lazarus had de kronkelende loop van de Rhône al lang achter zich gelaten en vloog nu recht naar het zuiden over een verspreid landschap van kale heuvels en versnipperde bossen. Beneden hem sneden kronkelende beekjes door het hele terrein; als een grote groep leken ze op zwarte, kronkelende dolksteken die het aardoppervlak ontsierden. Groepjes kleine bouwwerken kwamen in beeld – rieten huisjes langs de rivieroever, die samen de indruk wekten van pittoreske vissersdorpjes. Daartussen lagen landweggetjes als aderen van aarde die zich verspreidden en verdwenen in schaduwrijke bossen en valleien aan de voet van de bergen.

In tegenstelling tot de kronkelende paden van de wegen en beekjes beneden hem, die allemaal onherkenbaar leken door het oneffen terrein, baande Lazarus zich een doelbewuste weg, waarbij hij de aanhoudende zijwind en neerwaartse luchtstromen trotseerde. Hij baande een recht en smal pad, strikt naar het zuiden. Hij schonk echter nauwelijks aandacht aan de golvende zee van aarde onder hem. In het onophoudelijke gekreun van de wind en onder het gestage geklap van zijn vleugels leek Lazarus blind te vliegen, want zijn aandacht was grotendeels naar binnen gericht – zijn gemoedsrust was verstoord.

Misschien hadden alleen engelen zo'n wonder of methode kunnen bedenken waardoor een hart zo zwaar als het zijne toch in de lucht kon blijven, zelfs om langs de sterren te zweven en niet door de zwaartekracht van zijn eigen gebrokenheid naar de aarde te storten. Lazarus' geest tolde door vage herinneringen aan vervlogen dagen. En bij elke perfecte herinnering eraan leken de herinneringen zich op te stapelen als een berg stenen die aanzwol tot een berg en elk spoor begroef van wie hij zich puur herinnerde te zijn. Zonder de troostende grenzen Zonder zijn tunnelklusjes; zonder Ivan en Odino om hem te troosten; zelfs zonder Clodius en Greville om hem te berispen – zonder zijn zorgwekkende gezichtsmasker – huilde Lazarus. Hij kon dat verontrustende deel van hem, dat ooit slechts een jammerend gefluister was geweest, verborgen in de diepste krichten van zijn hart, niet langer ontkennen, nu het eindelijk krachtig in zijn borst was gaan roeren. Het was niet langer een zeurende pijn, maar misschien een ontwakende pijn en een schreeuwend bewustzijn dat zijn aandacht opeiste. Inderdaad, het hinderlijke gefluister zwol aan tot kreten van kwelling, waarmee het zich volledig openbaarde als bevestiging dat het meest gekoesterde deel van Lazarus werkelijk was vergaan op die vreselijke avond, toen hij gedwongen werd de abdij te verlaten. En hoewel de stem in zijn hart alleen van hem was; het was zeker

Hij werd opgevoed door de godslasterlijke en moorddadige visser; de hebzuchtige, ruziënde heren D'Alcicourt en Hugon; de koude en weerzinwekkende kapitein Bourne; en bovenal door zijn volkomen goddeloze moeder, die al deze dingen en meer was. En voor Lazarus leken de bittere herinneringen aan hen al zijn volmaakte en hartverwarmende herinneringen te verslinden – al zijn vreugdevolle en naïeve dromen van een vroegere, perfecte wereld die hij had ervaren voordat hij uit de geborgen schoot van zijn voormalige catacomben werd verdreven .

Maar zelfs als verdriet soms de geest kan overweldigen, herwint de rede steevast wat verloren is gegaan. Lazarus sloot zijn onrustige hart en opende zijn geest voor meer betekenisvolle overwegingen en berekeningen: hij vloog – over Zuid- Frankrijk – op weg naar Italië. En wat hij ooit naïef had beschouwd als een volstrekt onbereikbaar doel – ergens heen *vliegen* en een monnik ophalen – was in werkelijkheid een heel redelijke prestatie, want dat deed hij nu . Hij overwoog wat er direct zou gebeuren nadat hij met broeder Salvatino naar de abdij was teruggekeerd. Helaas, aangezien de kapitein zijn ware aard had onthuld als een grotesk figuur vermomd in schildknappen , besepte hij maar al te goed dat zijn leven een andere wending zou nemen dan hij zich eerder had voorgesteld. Uit die ene gebeurtenis concludeerde hij met goede reden dat de monniken van de abdij hem niet in hun heilige gemeenschap als monnik konden opnemen. Hij was ervan overtuigd dat ze hem niet langer zouden toestaan om als geestelijke in hun kudde te leven en te dienen. Hij was er zeker van dat ze hem nooit Hem vereren als Lazarus, de vertrouwde schildknaap van de abdij in de catacomben, maar hem tegelijkertijd verachten als een lelijk en goddeloos gevleugeld beest. Zonder enige twijfel wist hij dat hij zijn plaats niet in het gebed, in het heiligdom, zou vinden, maar erbovenop, in steen. Toch heroverwoog hij zijn opties, om uiteindelijk tot dezelfde onwrikbare conclusie te komen: standvastig te blijven in zijn belofte om de monnik te halen. 'En mocht er toevallig nog iets goeds uit voortkomen,' redeneerde hij , 'dan zouden de monniken van de abdij wellicht voorbij zijn verschillen kunnen kijken en hem meer als mens dan als beest beschouwen.'

Niettemin leek het Lazarus onwaarschijnlijk dat enige vorm van overweging het moment ten goede zou veranderen. De tijd deed de aarde rollen en, met het gewicht van een openstaande poortsteen stevig op zijn schouders, vervolgde Lazarus zijn weg over Zuid-Frankrijk. Het zweet van zijn vleugels glinsterde in het maanlicht en; ter De nacht vorderde, hij hield vast aan zijn koers en snelheid, zelfs toen hij dichterbij de aarde kwam. Als een enorme vleermuis schoot hij over de boomtoppen en de bladeren in het bladerdak beroerde hij met zijn vleugels. Hij vloog verder, zijn vleugels in het ritme van zijn ademhaling – in- en uitademen . De tijd leek weer stil te staan toen een zwerm meeuwen zich naast hem verzamelde. Meer rustende meeuwen vlogen de lucht in om hem te achtervolgen. De vogels vormden een steeds groter wordende zwerm en uiteindelijk vormden honderden van hen een immense zwerm die Lazarus bijna volledig omsloot.

Hij klom hoger om aan hen te ontsnappen, maar ze volgden hem. Hij dook naar beneden; maakte een bocht naar links; rolde naar rechts. Maar ze reageerden precies met dezelfde luchtmanoeuvres. Hij stabiliseerde zich en zocht de horizon, maar zag slechts een witte muur van wervelende staartveren. En onder hem verdronk de aarde in een kolkende zee van witte vleugels.

Lazarus sloeg naar hen en schreeuwde: "Wegwezen, nu!" Ze gilden hem toe, alsof zijn brutale bevel massaal protest uitlokte.

'Ga opzij!' riep hij. Ze kraaiden en kwamen nog dichterbij, waardoor ze hem verstikten als honderd kuikens die zich vastklampen aan een moedermeeuw.

"Ik kan niets zien!"

De kudde antwoordde slechts met gekwetter.

"Ik ben geen vogel!"

De meeuwen klaagden unaniem.

"Nee!"

Ze lieten een stortvloed aan scherpe replieken horen.

Lazarus zuchtte en gaf zich aan hen over, in de veronderstelling dat hij, hoewel hij vloog, toch wel kon vliegen. Hoewel hij blindelings tussen hen rondwaalde, boekte hij toch vooruitgang. Sterker nog, het leek hem dat de kudde een scherp ruimtelijk inzicht had, aangezien niemand de vleugelslagen van de anderen, of die van hemzelf, leek te belemmeren. Maar er was meer aan hen, want Lazarus voelde zich aangetrokken tot hun starende, donkere ogen. Oppervlakkig gezien leken ze dezelfde wilde intensiteit te delen. Hij staarde diep in hun ogen – nog dieper dan hij ooit in de ogen van de honden van Mountain Mouth had gekeken – en hij vond – absoluut niets. Het was wellicht de leegte in hen die Lazarus deed grinniken. De nietsvermoedende meeuwen zongen mee met zijn gegriinnik.

Lazarus grinnikte en zij giechelden met hem mee. En hoe harder hij lachte, hoe lawaaieriger het werd. Ze antwoordden tot; uiteindelijk voelde Lazarus zich overmand door krampen en tranen. Hij kende de bron van zijn vrolijkheid en vermaakte zich er openlijk mee. De brutale blikken van de meeuwen waren even wijd en leeg als die van de vleermuizen van Mountain Mouth – hun blikken waren identiek aan die van de rat die broeder Clodius door de catacomben van de abdij achtervolgde – en misschien weerspiegelden ze wel dezelfde gapende blik als die van de broeder zelf, toen Lazarus de wasemmer over zijn sandalen leeggooidde. Al met al, zowel herinnerd als reëel, waren hun blikken Het leek Lazarus de gelijktijdige, maar tegenstrijdige toestanden van determinisme en onwetendheid over te brengen. Had hij aanvankelijk niet de kiem van humor in hun wijd open, koude blikken gevonden, dan had hij zich wellicht gedwongen gevoeld om te vliegen te midden van zo'n zwerm holle, brandende ogen. Niettemin, terwijl hij verder vloog, opende hij een intieme dialoog met zijn meelopers, en vertelde hij hen geheimen die meeuwen onmogelijk konden herhalen of begrijpen.

Hij deelde met de vogels waarheden die hij alleen aan de vleermuizen van Mountain Mouth had toegegeven. Ze waren inderdaad erg nieuwsgierig naar Lazarus en stonden open voor zijn aanwezigheid; ze waren allemaal zeer geïnteresseerd met zijn voortdurende redevoering. En af en toe barstten ze uit in een gezamenlijk gekrijs, gekraai of koeren, om een gemeenschappelijke mening of een tegenspraak over te brengen.

Uiteindelijk leken de meeuwen zijn gezelschap echter beu te worden en vlogen weg. De zwerm dunde uit en het licht van de nachtelijke hemel verlichtte de fladderende vleugels. Nog meer meeuwen vielen weg en verspreidden zich in grote groepen, waardoor de glooiende aarde onder Lazarus' voeten zichtbaar werd. De resterende zwerm viel abrupt uiteen, waardoor Lazarus alleen achterbleef. En nu de muur van meeuwen voor hem verdwenen was, zag hij een onverwachte en totaal andere zuidelijke horizon dan hij zich herinnerde; de nieuwe vorm ervan was niets minder dan een panoramisch horrorlandschap. Hij leunde achterover, sloeg met zijn vleugels en bleef abrupt stilhangen in de lucht. Hij stampte door de lucht en voelde zich onnatuurlijk zwaar. Het was alsof al zijn levensbloed uit zijn aderen werd gezogen – alsof zijn botten de zwaartekracht van steen kregen. En in dat verontrustende moment, terwijl Lazarus dacht de volle aantrekkingskracht van de grond te voelen, absorbeerde hij de enorme omvang van het schijnbaar onverklaarbare schouwspel voor hem. Het leek alsof de hele aarde bedekt was met een immense laag zwart glas die de wereld bijna volledig in de vergetelheid deed verdwijnen. Het was een ontzagwekkend schouwspel van schijnbare en eindeloze leegte, iets wat alleen Noach had kunnen meemaken.

Aan de hand van zijn herinneringen aan de abdijskaarten en de gemeten vliegafstand wist Lazarus dat hij inmiddels bij de Golf van León was aangekomen; hij had zich echter nooit kunnen voorstellen dat deze zo enorm en uitgestrekt zou zijn, als een leeuw onder de oceanen. Nieuwe zorgen rezen. Hij trok zijn schouders op en dook in een spiraal, zijn gevederde vrienden achterna, terug naar een rij rotsen langs de kust die land en zee scheidde. Hij landde tussen de vogels die op de grond zaten en ging bovenop een brede, verweerde steenplaat zitten. De meeuwen klaagden en sloegen met hun vleugels. Ze pikten aan zijn laarzen, wellicht in de veronderstelling dat hij gekomen was om het aangespoelde karkas van een hologige vis te stelen, dat zij bewaakten. Lazarus hurkte neer en liet zijn vermoeide armen over zijn knieën hangen. Zweetdruppels rolden over zijn gezicht en werden door de landwind naar achteren getrokken. Zijn vleugels spreidden zich losjes achter hem uit en hijgde zwaar, als een oververhitte vogel. Daar, op een laag stenen plateau, herpakte hij zich. Hij keek naar de golven die tussen de rotsen beukten en hem besproeiden met een zilte mist. Hij bestudeerde de waterkant, waar een deken van oceaanschuim op en neer ging bij elke nieuwe golf. Vlakbij dreef een stuk krabbenpantser op een stuk vastzittend drijfhout dat haastig heen en weer wiegde tussen een smalle strook rotsblokken. Tegen de rotsblokken rolden dichte slierten algen als één geheel mee met de stroming. Naast Lazarus hadden de meeuwen uiteindelijk hun aandacht op zichzelf gericht en vochten ze om het. En terwijl de koele zeebries zijn vochtige vleugels droogblies, sloot Lazarus zijn ogen en

De geluiden en geuren van een nieuwe ervaring zullen voor altijd in ons geheugen gegrift staan. oceaan.

In hem groeide de aanvankelijk sluimerende bezorgdheid uit tot een zeurende stem van protest die meebewoog met het zwarte water rond zijn laarzen. Hij controleerde zijn geheugen aan de hand van de abdijkaarten en herinnerde zich dat hij, tijdens zijn geplande reis om de monnik te halen, 's avonds de Golf van León zou oversteken en op het eiland Corsica zou aankomen, waar hij opnieuw beschutting zou zoeken tegen het daglicht. Aanvankelijk leek die prestatie heel haalbaar, aangezien hij wist dat hij de afstand kon vliegen. Niettemin maakte de aanblik van de zee vanaf een hoogte zo groot als die van een vogel, waar hij de aanblik ervan zo magnifiek en ongelooflijk monsterlijk aanschouwde dat het elk aards detail leek te verzwelgen in wat een gemakkelijke, oneindige reikwijdte leek, de prestatie eerder ondenkbaar dan haalbaar. De zeurende stem klaagde terecht, want ze onthulde Lazarus nu het verontrustende besef dat zijn oceaanoversteek niet slechts een vliegprestatie was, waarop hij zo sterk vertrouwde om te overleven. De stem wist immers dat Lazarus een hele avond kon vliegen; Hij kon echter geen seconde z

Lazarus wiegde zich voorover, knielde neer en zakte achterover op zijn hielen. Hij tuurde over de golven heen en bekeek een donkere oceaanhorizon die leek samen te smelten met een vage hemel. Het uitgestrekte zwarte zeegezicht had de aanblik van een bodemloze en grenzeloze afgrond, en hij peinsde dat zelfs de wolken misschien niet in staat zouden zijn zo'n immense leegte te overbruggen. Hij richtte zijn blik op de zuidwestelijke hemel, waar in de verte bliksemflitsen te zien waren. Toen zuchtte hij en stond op, terwijl hij de meeuwen somber vaarwel wenste. Hij vouwde zijn vleugels, steeg op, cirkelde eenmaal rond en vloog oostwaarts, met zijn rug naar de omgeving. maan.

De rest van de avond en tot ver in de vroege ochtend volgde Lazarus de zuidelijke wind. kustlijn van Frankrijk. Met de kaarten van de abdij stevig in zijn geheugen gegrift, dienden ze als leidraad naar de oostelijke havenstad Marseille. Hij hield de zee aan zijn rechterkant en het land aan zijn linkerkant, zelfs toen een aanhoudende zuidelijke zijwind hem leek te willen wegblazen. naar een onheilspellende oceaan. En voor Lazarus leek de oceaan steeds meer op een helse afgrond – een groot, hongerig zwart gat – dat hem bespote en hem uitdaagde om eroverheen te gaan. De zijwinden verzwakten en verdwenen, waarna een zilte bries landinwaarts opstak om ze te neutraliseren. De strijdende winden hadden echter al hun tol geëist van zijn vleugels, en Lazarus richtte zijn aandacht op de grond, waar hij wellicht een geschikte beschutting tegen de eerste zonnestralen kon vinden.

Nog ver van Marseille, daalde Lazarus neer in een schilderachtig havenplaatsje en cirkelde eromheen.

Hij vervolgde zijn weg geleidelijk over de rieten daken tot hij aan de meer afgelegen oostelijke rand van de stad de schijnbare ruïnes van een voormalige kathedraal aantrof, gelegen op een brede, rotsachtige heuvel. Bij nader onderzoek zag hij alles wat er nog over was van de steile, dakloze constructie, met verschroeide en gedeeltelijk ingestorte muren die een blootliggende plavuizenvloer omsloten. Maar hij ontdekte dat er meer was aan de schijnbaar verlaten gebedsplaats. Ingesloten in de afbrokkelende vestingwerken stond een merkwaardig bouwwerk, dat veel weg had van een pas gebouwde kerk, bovenop een deel van de vloerstenen. De nieuwere kerk was volledig van hout, op één buitenmuur van steen na, die ze deelde met de oude kathedraal. Het ogenschijnlijk houten fragment had symbolisch kunnen lijken op een zaadje dat klaar is voor de lente, gevangen in de schoot van een door de winter geteisterde bloem. En afgezien van een hond met een bot die mank liep door een uitgestrekt kerkhof aan de oostkant van de brede heuvel, trof Lazarus de directe omgeving van de ruïnes zo goed als dood aan.

Hij zette zich neer tussen de ingestorte muren van de ruïnes en liet zijn laarzen zachtjes op de met onkruid begroeide plavuzen zakken. Lazarus trok een grimas en vouwde voorzichtig zijn versleten vleugels op voordat hij in de donkere schaduwen verdween. Nauwelijks was hij bij de rudimentaire kerk aangekomen toen hij de hoge, smalle ramen zag en besepte dat het gebouw volstrekt ontoereikend was voor de beschutting die hij zocht. Lazarus draaide zich om en stapte door een opening in de oude muur. Buiten de ruïnes volgde hij vervolgens de muur in zijn geheel, lopend tussen omgevallen muurstenen en hoog onkruid, tot hij de buitenhoek omsloeg en, verscholen tussen het onkruid en overwoekerd met klimplanten, een grote en smalle opslagbak vond. De hogere achterkant van de afdakkist stond strak tegen de oude tempelmuur. De onderkant van de voorkant keek uit op de heuvel met de dicht opeengepakte en vervallen grafstenen. Lazarus verwijderde het onkruid, tilde het verweerde deksel van de kist op en keek erin. Afgezien van een paar gebroken gereedschapsstelen, een aantal verrotte hennepzakken en verspreide klompen opgedroogde modder, leek de binnenkant ruim genoeg voor zijn geplande korte verblijf. Hij schoof de kist in, sloot het deksel en sloot zijn ogen voor de aanbreekende dageraad van een nieuwe dag. En de Tijd keerde terug naar zijn droomwereld.

De kist was inderdaad degelijk gebouwd, met stevige wanden en een vlak deksel om Lazarus te beschermen tegen fel daglicht. Maar zoals geluk vaak een prijs vraagt voor bewezen diensten, had diezelfde kist die Lazarus in leven hield, net zo goed dienst kunnen doen als voedsel als zijn doodskist. Als de hemel de volgende dag wolkenloos was geweest, zou hij zeker zijn omgekomen. De ochtendzon bakte de kist, waardoor Lazarus ontwaakte en zijn onmiddellijke bestemming overwoog. Hij spartelde in de snikhete vuilnisbak en worstelde om adem te halen in de mufte, hete lucht. En in zijn onontkoombare benarde situatie had hij alle tijd om na te denken over een zeer ernstige vergissing: hij liet zich begraven in een houten kist die recht naar het oosten gericht was. Toch, De zon steeg op naar de hemel als een woedende vuurgod, die onder zichzelf naar alles zocht.

zodat het zou verteren en verdorren.

Tegen het middaguur leed Lazarus vreselijke pijnen, een mengeling van hevige misselijkheid en een afschuwelijk zelfbewustzijn. Steeds weer klonken de kreten van de visser in zijn oren: "LAZARUS, DOE DE DEUR OPEN! IN GODSNAAM!" Hij raakte steeds even buiten bewustzijn, zijn geest was verscheurd, zijn lichaam geteisterd. Als een slingerende pendel van marteling bleef de afschuwelijke gebeurtenis zich herhalen – in en uit, in en uit. Als een klok, bij elke mentale afdaling in de vergetelheid, wekte zijn lichaam hem weer tot leven met nog grotere pijnen. En in die meest kwellende momenten van bewustzijn, wanneer de pijn zo hevig was dat hij de broosheid van zijn eigen sterfelijkheid leek te bespotten, kon Lazarus alleen maar met trillende handen het gebedskruis van zijn vader vastgrijpen en smeken om nog een periode van bewusteloosheid. Maar er viel geen genade over hem – niets viel, behalve de aanhoudende brandende pijn van... een meedogenloze zon.

Lazarus voelde zich bijna dood voordat de zon aan haar westelijke afdaling begon. Lange schaduwen van de kathedraalruïnes kropen uiteindelijk over de vuilnisbak. De verzengende lucht in de bak nam af toen de schemering de wolken roodachtig kleurde; en Lazarus ontwaakte pas uit zijn duizelingwekkende dromen toen de diepste schemering over de hemel viel. De koele gloed van een miljoen sterren en een sikkelse maan verzachtte het land. Lazarus lag hijgend op doorweekte jutezakken. Zijn hoofd tolde van een rinkelend geluid, dat nu vermengd leek met onduidelijke stemmen. Eindelijk verdween het gerinkel in zijn oren, hoewel de stemmen bleven aanhouden, en toen Delirium en Werkelijkheid zich eindelijk in zijn geest hadden gescheiden, herkende hij de stemmen als onderdeel van een opmerkelijk verhit gesprek. Hij rolde op zijn zij, hief zijn hand op, schoof zijn vingers tussen het deksel en het frame van de vuilnisbak; en met het deksel op een kier stroomde een golf koele lucht over hem heen. Hij bleef roerloos liggen met zijn oren gespitst om meer van het voortdurende gesprek op te vangen. De stemmen leken hem van ver te bereiken, misschien wel afkomstig van de brede heuvel en diep in de begraafplaats. En er was iets vreemds aan het gesprek – hoe onduidelijk of onsamenhangend ook – wat hem g

Hij luisterde aandachtig toen een mannelijke stem luid smeekte: "Luister naar me! Nog een moment, ik smeed u!" Er volgde een lange stilte.

'Nog een moment, dan heb je nog. Haast je, je vertrek.' Het onnatuurlijke antwoord, vergelijkbaar met de stem van Lucifael, die sprak met de synchroon klinkende stemmen van vele vrouwen tegelijk. Toch klonk deze bovenaardse stem duidelijk anders – misschien zachter en verfijnder, maar tegelijkertijd streng en correct – terwijl ze wegstierf in echo-achtige, omgekeerde roepen.

Lazarus verstijfde; zijn ademhaling versnelde. Ware het indringende antwoord niet zo diep van toon en verweven met mannelijke stemmen, dan had het net zo goed van Lucifael kunnen komen.

zijzelf. Maar de woorden waren niet van haar; ze leken alleen op de hare. Lazarus tilde het deksel nog verder op en tuurde in het maanverlichte kerkhof.

'Alleen, als dat mag?' vroeg de smekende stem.
Waarop de engelenstem antwoordde: "Blijf niet te lang weg."

Flitsen licht verlichtten ruisende bladeren en onkruid. In een afnemende windvlaag daalde een nieuwe duisternis en stilte neer over de begraafplaats.

Lazarus' pupillen zwollen op. Hij keek rond op het terrein voordat hij uit de opslagcontainer glipte. Hij keek naar de hemel, die hem aanspoorde te vliegen; toch bleef hij aan de grond genageld door de overweldigende nieuwsgierigheid die hem kwelde: die onnatuurlijke, maar toch vertrouwde stem, die leek op de melodie, maar niet op de toon van zijn moeder. Op datzelfde moment herinnerde Lazarus zich ook de woorden van zijn vader, die hem waarschuwde om weg te blijven van de gevaarlijke Benion-tunnel; maar tegelijkertijd besefte hij ook dat hij, als hij die verboden tunnel niet was ingegaan, nooit van het Engelschrift of de Naramsin- rollen had gehoord. En zo zou hij die kostbare kennis over zichzelf, zijn afkomst en zijn Eljo-vertrouwelingen niet hebben opgedaan. Hij kon zich inderdaad niet zomaar afwenden van de begraafplaats en de onbekende stem van velen, terwijl nog meer van diezelfde ongewone kennis zich op slechts een steenworp afstand bevond.

In de duisternis sloop hij de heuvel af, zijn aanwezigheid beperkend tot de donkerste schaduwen. Geen broze takjes of losse stenen vertrapte hij, terwijl hij geruisloos langs de verwaarloosde graven liep. Hij baande zich een weg door het hart van de begraafplaats, naar een schaduwrijk bosje oude eiken waar hij een etherische, groenachtige gloed zag die helder oplichtte tussen het struikgewas. Toen hij de bomen naderde vanachter een lichte verhoging, hoorde hij duidelijk het ononderbroken gemurmel van dezelfde mannelijke stem die ooit smeekte tot de andere stem van vele mannen. Als een geest beklom Lazarus de achterkant van de helling, zijn oren gespitst en afgestemd op de plechtige stem die fluisterde: "Mocht de hele aarde vergaan, dan zal ik bij u blijven. Mijn liefste. Helaas, de goede Engel weet nu wanneer en waar Hij me kan vinden; en ik kan me niet langer zomaar laten zien zoals voorheen. Hij is wijs geworden wat onze trouwdagen zijn. Toch geef ik je mijn woord, volledig en voor eeuwig, dat ik zal volhouden en overwinnen. Omdat mijn hart trouw is, zal ik je des te vaker bezoeken, maar met nieuwe discretie en zonder de gebruikelijke routine. Jij bent mijn geschenk uit de hemel, mijn liefste, en de enige hemel die ik wil kennen."

Lazarus schoof het onkruid opzij en hurkte neer toen hij een verbrokkelde grafsteen naderde. Hij tuurde over de stenen heen en een groenachtige gloed verlichtte zijn gezicht, waardoor zijn pupillen zich vernauwden tot...

speldenprikjes terwijl hij staarde naar een ogenschijnlijk ongewoon schouwspel. Voor hem lag een spookachtig beeld van een man die knielde aan de voet van twee gemarkeerde graven, met zijn rug naar hem toe. De twee graven lagen ingesloten in een groter, met stenen omzoomd perceel, overwoekerd met onkruid. Uit het onkruid rees iets op. En in het midden van de twee grafstenen stond een veel hogere, maar smallere en rijkelijk versierde stenen pilaar met de gravures van wellicht een familiewapen, met daaronder prominent en recht de verticaal gegraveerde naam: *~M EDICC I~*. Lazarus leunde in de schaduw van de grafstenen terwijl het Spook opstond, zich omdraaide en het terrein overzag. Toen zag Lazarus het allemaal.

Het gezicht was dat van een jonge en knappe man – misschien van middelbare leeftijd – met schouderlang haar en een kort getrimde, hoekige baard die de vierkante kaaklijn omlijnde; de Spectre was voornaam gekleed, een volle cape gedrapeerd over een nieuw soort gewaad, de schoudermantel losjes geplooid als een gordijn tegen de bovenkant van zijn hoog opgetrokken laarzen. Door Lazarus' goddelijk versterkte waarneming, terwijl hij in de pikzwarte nacht tuurde, en steeds dieper voorbij de grenzen ervan, en nog dieper, door het eeuwig kolkende ebbenhout. In de nevelen van het etherische en mystieke rijk van geesten en elfen, dolende geesten en verdwaalde zielen, leek elk facet van het gelaat van de geest even glanzend en doorschijnend als de rest van zijn groenachtige en gloeiende vorm.

Lazarus stapte de open plek op en riep naar de Verschijning: "Gegroet, heer."

De Geest draaide zich gedeeltelijk om en bleef even stokstijf staan, met neergeslagen blik, alsof Hij een onverwachte ontmoeting overwoog. Toen draaide Hij zich om en keek Lazarus aan.

De doorschijnende man raakte zijn borst aan en vroeg: 'Spreekt u mij aan?'

'Ja,' antwoordde Lazarus met een uitnodigende glimlach en een korte buiging.

'Kun je me zien? En horen?' vroeg het Spook vol ongeloof.

Lazarus knikte. "Ik kan het." Hij liep heen en weer en bleef staan.

'Ik heb nog nooit zo iemand gezien. Wat voor duivel ben jij?'

De glimlach van Lazarus verdween. "Ik ben geen duivel, ik ben een vliegende man. Ik ben Lazarus Gogu."

De geest streek over zijn kin en bestudeerde Lazarus. 'Dat beweer je ook.' Toen schudde hij zijn hoofd, kennelijk vol ongeloof, en voegde eraan toe: 'Maar ik voel niets aan jou – helemaal niets.'

Lazarus verloor volledig zijn glimlach. Hij haalde diep adem en berispte de geest. 'En aangezien ik de grafsteen recht achter je kan zien, dwars door je heen, lijkt er ook weinig van je over te zijn.'

De man trok zijn lippen samen en beaamde de bewering met slechts een plechtige knik.

'Jij bent een geest; een soort ziel?' vroeg Lazarus, in een poging de onenigheid te sussen.

De verschijning bood zich met open armen aan en verklaarde: "Zoals u inmiddels begrepen hebt, ben ik dat." Even abrupt liet de geest zijn armen zakken en deelde hem koud mee: "En als u een verbond met de hel hebt gesloten, kunt u uw belangrijkste oudsten en ondergeschikten wellicht laten weten dat deze ziel al is opgeëist en zich momenteel in het gezelschap van de hemel bevindt." begeleider."

Lazarus verdedigde zich fel. "Ik sta niet in verbond met de hel, noch probeer ik samen te spannen tegen de almachtige God."

De geest bekeek hem met een nauwe blik en vroeg toen: 'Misschien sta je dan in verbinding met de Hemel?' De geest knikte instemmend. 'Zo ja, dan weet je al dat ik om een moment alleen vroeg om mijn laatste eer te bewijzen. En toch ben je hier. Waarom moet je me in het geheim bespioneren, anders denk je misschien dat ik vlucht?' De verschijning kantelde zijn hoofd en een plotselinge uitdrukking van verbijstering verscheen op zijn gezicht. 'En wat voor soort godvruchtige dienaar ben jij – iemand zoals ik nog nooit eerder heb gezien – die zich voordoeft als een demon en een dwalende geest met vriendelijk respect aanspreekt, terwijl hij noch duivel, noch engel is?'

'Ik ben slechts Lazarus, en ik zie je niet,' zei de Eljo. 'Vergeef me mijn onderbreking, alstublieft. Ik was daar gewoon aan het rusten,' zei Lazarus, terwijl hij de heuvel op wees, in de richting van... Terwijl hij zijn bekentenis aflegde, stond hij tussen de ruïnes van de kathedraal: "Toen ik de stem hoorde van – de stem van vele mannen, die als één spraken. Toen zag ik een gloed tussen de grafstenen en volgde ik uw stem. Ik bedoelde er geen kwaad mee."

Een nieuwe uitdrukking van twijfel verscheen op het gezicht van de geest. 'Rustend, hè? Op een begraafplaats? Tussen de doden?' Het spook kruiste zijn armen, knikte en vroeg verder. "En waarom bent u juist op deze begraafplaats begraven?" "Ik kwam het slechts toevallig tegen. Ik was moe. Ik reisde naar Italië."

Niet overtuigd antwoordde de verschijning: "En ik ben geroepen om naar de hemel te reizen. Ik zou niet zo geschrokken zijn als ik ontdekte dat mijn wantrouwende begeleider op dit moment over mij – en over u – waakt, voor het geval ik probeer te vluchten of gevangene van de hel word. Wat zegt u daarvan?" De geest draaide hem de rug toe en keek naar het graf, alles terwijl hij over zijn schouder keek, alsof hij een antwoord verwachtte.

Maar Lazarus keerde zich om en wilde weggaan, en zei nog: 'Ik zou je eigenlijk een goede reis moeten wensen; maar gezien de goddelijke zegen die je is geschonken, en je roeping, wens ik je veel succes.' Hemel, ik kan je geen grotere zegen geven. Ik ben blij je gekend te hebben, al was het maar...

Kort gezegd. Vergeef me en welterusten, meneer.

Lazarus stapte de duisternis in en liep naar de oever toen de Geest brulde: "Een zegen geschonken?"

Hij bleef staan, draaide zich om en vroeg de Geest: 'Bent u niet blij dat u op weg kunt gaan?' 'Nee, zeker niet!' riep de geest uit. Hij snoof en mopperde: 'Dat is vreselijk.'

Lazarus vermeed het onkruid en ontweek een graf. Hij keerde terug, nu verbijsterd, en vroeg het Spook: 'Hoe kan de hemel zo'n vreselijke plek zijn?'

De geest wierp een blik op het graf voordat hij Lazarus naderde met een gezicht dat duidelijk getekend was door emotie. Hij stopte voor Lazarus en keek hem in de ogen. 'Omdat ik de hemel kreeg en mijn lieve Sophia niet.'

De geest schudde zijn hoofd. 'Al meer dan twee

Honderd jaar lang heb ik gestreden tegen de wil en de vaardigheden van engelen om te blijven – om als een verloren ziel door de wereld te zwerven, zodat de laatste herinneringen aan mijn vrouw in mij voortleven. Ik ben niet van plan met deze engel mee te gaan. Ik ben alleen gekomen om mijn lieve Sophia nog een laatste eer te bewijzen – het is de dag van haar geboorte. De Engel weet me hier elk jaar te vinden en wacht op mijn religieuze terugkeer. En elk jaar herbeleven we dezelfde ontmoeting: ik kom, zij vangt me, ik betuig mijn respect terwijl de Engel wacht, en dan vlucht ik weer. Ik denk dat het eerder uit medelijden dan uit domheid is dat ze me nooit heeft achtervolgd; hoewel ze dat misschien ooit wel zal doen – of zelfs nu. Dan zou ik er weer snel vandoor kunnen gaan." De holle man keek weg en staarde voor zich uit.

Door de bomen heen, richting de ruïnes van de kathedraal, waar hij wist dat de Engel in spe zich bevond.

Lazarus volgde de blik van de geest. Toen zei hij: "Het spijt me dat te horen." Ze stonden in stilte en keken naar de overblijfselen van de tempel.

De geest keek hem aan en zuchtte. "Ik ben het die uw vergiffenis moet vragen. Ik heb ten onrechte..." Ik verdacht je ervan kwaadwillig te zijn, en ik heb geen reden om je met mijn zorgen te belasten." De Geest haalde diep adem, knikte en glimlachte beleefd. Hij stak een uitnodigende hand uit naar de grafsteen en zei: "Mag ik mijn geliefde Sophia en mijzelf voorstellen – wij rusten hier."

De geest keek Lazarus recht in de ogen en maakte toen een korte buiging als begroeting. "Ik ben wijlen Heer Gregorie Medici, voorheen woonachtig in Florence. Het is een genoegen u te ontmoeten, Lazarus Gogu."

Lazarus glimlachte en beantwoordde de buiging. "Uwe Genade, de eer is geheel aan mij." 'Dus, wat brengt u naar Italië, jonheer?' De geest van Medici spreidde zijn cape en boog zich voorover om Lazarus' ingetrokken vleugels te inspecteren.

Lazarus antwoordde voorzichtig: "Ik moet een man vinden en hem terug naar Frankrijk begeleiden."

"Mag ik vragen, met welk doel?"

Lazarus keek weg. 'Ik mag er niet over praten; vergeef me.'

Medici sloeg zijn armen over elkaar. Zijn ellebogen spreidden de cape die om hem heen viel uit. Hij boog zich voorover, grijnsde en vroeg zachtjes: "Is er een geheim zo ernstig dat het niet gefluisterd mag worden?" zelfs tot de doden?

Lazarus bekeek hem aandachtig, haalde zijn schouders op en schudde zijn hoofd. "Misschien niet." Hij onthulde zijn missie. "Een poortsteen is geopend. Ik zoek een monnik in Italië die hem kan sluiten."

Medici trok zijn kin terug, kennelijk verbijsterd, en vroeg: "Gatestone?"

Lazarus stamelde een passende verklaring. "Het is een soort zegel – een toegangspoort tot – nou ja, tot de hel."

Medici sperde zijn ogen wijd open. Hij keek haastig over het kerkhof, wellicht op zoek naar de goede Engel die daar zou verblijven, voordat hij dichter naar Lazarus toe boog en fel fluisterde: "Zeg het nog eens – een *poort*?"

Lazarus knikte. Zijn ogen dwaalden over het terrein, alsof hij aandachtig zocht naar een subtiel teken van zijn Moeder of een Monster. Toen begon hij fluisterend te zeggen: 'Het is een poort naar de Hel die nu op een kier staat. Ik heb gezworen de monnik te vinden en dit onrecht recht te zetten. Mijn woord is een heilige belofte en ik zal dit laatste verzoek trouw nakomen, zolang ik daartoe in staat ben; want mijn geloof gebiedt mij niets minder dan de voltooiing ervan te bewerkstelligen – een heilige belofte die is gedaan en nagekomen.'

Medici sprong naar voren en greep Lazarus bij de schouders. "Wat voor poort? Vertel er eens over!"

Lazarus deinsde achteruit, maar de ijzige greep van de Geest bleef stevig op hem. "Kunnen Geesten erdoorheen reizen?"

Lazarus bekeek de gebalde vuist van de Geest op zijn shirt. Daaronder kroop een ijzige rilling door zijn arm, alsof zijn vlees en bloed snel tot op het bot afkoelden. Hij gaf toe: 'Geesten zijn eruit ontsnapt. Ik veronderstel dat ze er ook doorheen kunnen gaan.'

Een plotselinge golf van wanhoop overschaduwde Medici's gelaat. Hij wierp nog een voorzichtige blik over zijn schouder en verstevigde zijn greep. "Je moet me naar deze Poortsteen brengen!"

'Ik moet de monnik vinden, die zich elders bevindt,' antwoordde Lazarus vastberaden, terwijl hij de nogal ruwe omhelzing van de Geest aanstaarde. 'Ik ben niet op weg naar de Poortsteen waarover ik spreek.'

'U moet dus – allereerst – uw monnik in Italië vinden! Daarna zult u mij naar de Poortsteen begeleiden, nietwaar?'

Lazarus klemde zijn kaken op elkaar. Hij tuurde naar de ruïnes die uitkeken over de brede heuvel. 'En wat is er met de wachtende Engel?'

De geest schudde hem wakker. "Ze kan nog wel even wachten, zoals ze altijd doet! Maar hier is geen tijd te verliezen! We moeten onmiddellijk vluchten!"

Lazarus fronste zijn wenkbrauwen en rukte zich los uit de ijskoude greep van de Specter.

Medici gaf abrupt zijn handen over. "Vergeef me, Lazarus; mijn hartstocht neemt de overhand ." Hij deed een stap achteruit, boog en vroeg vriendelijk: "Mag ik u vergezellen op uw zoektocht? Ik zal niets meer nodig hebben en u nog minder tot last zijn."

Lazarus wreef over zijn arm om hem op te warmen. Hij knikte. "Als je dat wilt."

Medici glimlachte kortaf en smeekte hem: "Dan verzoek ik u dringend om zo snel mogelijk te vertrekken ."

Lazarus zuchtte en gaf toe: "Uwe Genade, ik weet niet zeker of ik de reis naar Italië en terug wel kan maken." Hij gebaarde naar de tempelruïnes. "Maar een engel wacht u op – uw hemel is hier, op dit moment."

Medici schudde zijn hoofd. "Dat is verre van de waarheid – als je de waarheid spreekt, dan ligt mijn Hemel slechts achter een Poortsteen." Het Spook stak een open hand uit naar de nachtelijke hemel. "Zullen we nu vertrekken? Ja?"

Samen verlieten Lazarus en Medici het eikenbos en scheurden de hemel in, waarbij ze een paar oude graven en een nietsvermoedende engel achterlieten.

~*~

De rest van de avond hielden Lazarus en Medici vastberaden koers boven Zuidoost-Frankrijk, vliegend over de glooiende heuvels van *het Massif des Maures*. Ze maakten gestaag vorderingen richting de twee kustplaatsen *Saint Raphael* en *Saint Tropez* , die Lazarus zich herinnerde van de kaarten van de abdij. Hoewel ze weinig woorden wisselden, keken ze voortdurend waakzaam over hun schouders, uitkijkend naar een achtervolgende engel of een vliegende Duivel. Ondanks hun verschillende vormen en uiterlijk, suggereerde hun behoedzame gedrag wellicht een gemeenschappelijke factor : ze deelden dezelfde oerinstincten als prooi.

Het was vroeg in de ochtend toen Lazarus eindelijk de oceaan bereikte. Met ruime tijd over, keerde hij zich naar het zuiden en volgde de kustlijn, op zoek naar het dorp *Saint Maxime*, waar hij zich weer kon oriënteren aan de hand van de vele kaarten in zijn hoofd. Hij kamde de kustlijn af tot hij niet meer kon zoeken; en hij wist dat hij het dorp niet voor zonsopgang zou vinden .

Hij dook naar beneden en viel op een stuk strand dat een afgelegen baai omringde. Hij lag op zijn buik in het zand en hijgde, zijn vleugels gespreid als een gewonde vogel. Medici ging naast hem zitten. 'Wat is er aan de hand? Ben je moe?'

'Ik kan niet verder; ik moet eten.' Lazarus kreunde en bleef roerloos liggen.

'Ah, *die* !' riep Medici uit met een schijnbaar perfecte herinnering, terwijl hij met een opgestoken, wijzende vinger wees. Hij vouwde zijn handen samen en liep rond Lazarus, zonder een voetafdruk in het zand achter te laten. 'Tweehonderd jaar na mijn dood was ik de hongerpijn bijna vergeten.' Hij knielde naast Lazarus. 'Inderdaad, je moet eten.'

Lazarus rolde zich in een zittende positie, zijn vleugels lui gespreid. Hij veegde het zand van zijn gezicht en keek op. Medici inspecteerde een stenige heuvelrug aan de rand van de baai. De doorschijnende man speurde de top van de heuvelrug af, alsof hij dwars door de struiken heen staarde. Lazarus observeerde zijn wijd opengesperde, gefixeerde blik, die de verste uithoeken leek te verkennen en misschien wel recht in de eeuwigheid keek. Zonder met zijn ogen te knipperen, mompelde de Geest: "Wacht hier, jongeheer, en ik zal uw honger stillen." En voordat Lazarus zijn lippen kon openen om te spreken, was de etherische gedaante van Medici verdwenen.

Medici liet Lazarus ver achter zich; en hij vloog met zo'n snelheid weg van de baai, dat zelfs de Tijd zelf leek te verdwijnen. Onmiddellijk landde hij op een grasheuvel, waar hij zorgvuldig het onkruid opzij schoof en met de blik van een jager een konijn observeerde dat roerloos in een open plek zat. Het konijn staarde aandachtig naar de hemel, alsof het bevroren was onder een vermeende roofvogel. Plotseling geschrokken, rende het naar de schijnbare veiligheid uit het struikgewas toen Medici de haas ving en zijn nek brak. In een flits van groen doorkruiste de geest de heuvelrug, verzamelde een bos bramen en keerde terug vanwaar hij gekomen was. kwam.

Lazarus stond op het zand van de zee en staarde naar de plek waar hij Medici voor het laatst had gezien. Maar alleen de oceaangolven waren zichtbaar. Hij draaide zich om en bekeek de bergkam van Hij keek de baai in en riep luid, met zijn hand in een kommetje: "Uwe Genade?" Hij spitste zijn oren en luisterde naar geluiden in het struikgewas in de verte, maar hoorde alleen het geknetter van mogelijk tikkende kevers en onrustige vogels op hun slaapplaatsen. "Heer Medici?" Een onnatuurlijk en vluchtig knetterend geluid trok zijn aandacht achter hem. Hij draaide zich om, hapte naar adem, sprong achteruit en viel op het zand. Voor hem stond Medici met een armvol brandhout, een slap konijn en een brede glimlach.

Medici kwam naar Lazarus toe en sprak hem openlijk toe: "Als ik het me goed herinner, is dit meer dan voldoende voor een man met uw enorme eetlust." Hij tilde de haas op en schudde hem lichtjes, alsof hij het ware gewicht wilde bepalen, en voegde eraan toe: "Een heerlijke maaltijd, nietwaar?"

Lazarus herpakte zich en stond op. 'Je was er – en toen niet – en toen weer.'

verscheen." Hij veegde het zand van zich af en vroeg: "Hoe heb je jezelf zo ontmanteld en opnieuw opgebouwd?"

Medici liet het konijn zakken en grinnikte, waarna hij profetisch antwoordde: "De doden zijn niet zoals..." "Onbekwaam, zoals de Levenden misschien wel vermoeden." De Geest gooide het brandhout en het konijn op het strand en gebaarde vriendelijk naar Lazarus om achteruit te stappen. Lazarus gehoorzaamde en keek toe hoe de Verschijning zich in een flits van onnatuurlijk snelle beweging leek te werpen – en in een oogwenk had de Geest het brandhout tot een knetterend vuur gedraaid, het konijn gevild, schoongemaakt en Lazarus een haas aan een spies gepresenteerd. "Nou, ga je gang dan," drong hij aan, terwijl hij de gebogen tak met het vlees aan het spit schudde. "Je verwacht toch niet dat ik het ook nog voor je ga braden?"

Lazarus kwam dichterbij en hield Medici nauwlettend in de gaten terwijl hij de spies van hem afpakte. Medici glimlachte nonchalant en ging op het strand zitten. Hij keek op naar Lazarus, die roerloos bleef staan, en gebaarde naar het vuur, terwijl hij geestig fluisterde: "Je moet het nu boven het vuur houden, Lazarus. Het vuur bereidt het voor."

Lazarus betrapte zichzelf erop dat hij naar Medici staarde. Hij mopperde en ging naast het vuur zitten, en zei ter verdediging van zijn vaardigheden: "Ik weet hoe ik het moet voorbereiden." Hij zwaaide het konijn over het vuur en keek naar Medici, die grijnsde. Toen vroeg hij aan de geest: "Hoe beweeg je je zo snel? Hoe krijg je zoiets voor elkaar?"

Medici trok zijn wenkbrauw op en er verscheen een sluwe uitdrukking op zijn gezicht. Hij keek Lazarus aandachtig aan en opperde: "Misschien is de Dood wel een andere vorm van het Leven, waarbij tijdloosheid een van de vele kenmerken is." Medici gaf hem even de tijd om over zijn woorden na te denken, waarna hij de sfeer verzachtte met een vriendelijke glimlach.

Lazarus haalde diep adem en liet zijn blik zakken naar het geroosterde konijn. 'Zou u me het geheim ervan willen vertellen? Hoe heeft u die haas gemaakt?'

De geest boog zich voorover en deed alsof hij om zich heen keek of er niemand nieuwsgierig was, waarna hij onder zijn cape wees en naar Lazarus fluisterde: "Ik heb hem niet zelf gemaakt. De magie ervan is dat ik hazen onder mijn cape verberg."

Lazarus bekeek de geest van top tot teen. "Toch kan ik dwars door je cape heen kijken; en er waren geen hazen."

Medici snoof, lachte en gaf toe: "Ik maak een grapje – er waren er geen." Hij herpakte zich enigszins en legde Lazarus de waarheid uit. "Er zat geen magie in." Hij haalde zijn schouders op, opende zijn handen en merkte op: "Ik heb je slechts een haas laten zien die je niet meteen herkende." Hij schudde zijn hoofd. "Het was zeker geen daad van..."

toverij; ik heb het niet echt *gemaakt* ."

Lazarus kneep zijn ogen samen en berispte hem: 'Maar ik zag je niets vasthouden, en toen hield je een haas vast. Heb je je niet laten verleiden tot een of andere vorm van toverij of hekserij om die haas uit het niets tevoorschijn te toveren?'

'Nee, jongeheer,' antwoordde Medici, terwijl hij achterover leunde op één arm en de andere op zijn zojuist opgetrokken knie liet rusten. 'Laat me u vertellen wat ik over magie en wonderen heb geleerd.' Hij pauzeerde even en staaarde naar het zand alsof hij over herinneringen uit het verleden nadacht. Hij haalde diep adem en vervolgde, zijn stem met een ernstiger toon: "In mijn aardse leven heb ik vele beschuldigingen van magie en toverij meegemaakt, en nog meer beweringen van zegeningen en wonderen. En als voormalig beoefenaar van de alchemie en de sterfelijke fysiognomie had ik zowel de plicht als de mogelijkheid om dergelijke beschuldigingen en beweringen te ontkrachten door middel van onderzoek, scherpe observatie en vastgelegde waarheid. Mijn leven was mijn werk – ik leefde ervoor. Dat gezegd hebbende, bleef ik trouw aan mijn geloof en overtuigingen en wist ik altijd dat er een redelijke verklaring bestond voor een anderszins onverklaarbare gebeurtenis. In mijn jaren als arts heb ik veel patiënten verzorgd – sommigen van hen leden aan kleine kwalen en stierven onverwacht, anderen waren terminaal ziek en overleefden het toch. En aan al mijn patiënten heb ik dezelfde nauwgezette en onpartijdige zorg verleend, ongeacht hun toestand." Medici keek Lazarus recht in de ogen en glimlachte voordat hij vroeg: "Waarom zou u denken dat de nabestaanden van die patiënten die onverwacht waren overleden, mij van grove nalatigheid of moord beschuldigen? Anderen die hoorden dat mijn patiënt onverwacht nog leefde, beschuldigden me van hekserij. Of hebben ze mijn zorg volledig genegeerd en beweerd dat de genezing te danken was aan goddelijke tussenkomst?"

Lazarus haalde zijn schouders op. 'Ik was er niet bij toen je voor deze mensen zorgde. Misschien waren de anderen waar je het over hebt er ook niet bij. Of misschien wisten ze niet helemaal wat ze van je konden verwachten.' Hij knikte en kneep zijn ogen samen. 'Toch zag ik je de haas uit het niets tevoorschijn toveren, en ik geloof niet dat dat door gewone of goddelijke tussenkomst is gebeurd. Ik weet dat je niet zomaar een haas uit de lucht tovert; en God de Almachtige grijpt niet in bij loutere streken. Ik vermoed dat alleen toverij overblijft, waarvan je beweerde dat je die niet hebt gebruikt. Zou er, om niet te liegen, een andere oorzaak kunnen zijn?'

'Inderdaad, die is er,' antwoordde Medici glimlachend. 'En je hebt mijn vraag beantwoord: degenen die ik noemde wisten niet helemaal wat ze konden verwachten.' Medici haalde zijn schouders op. 'Eigenlijk zijn we nooit echt voorbereid op het buitengewone; we kunnen

We moeten ons er alleen op voorbereiden dat het onverwachte gebeurt. En als het zich toevallig voordoet, kunnen we het gemakkelijk wegredeneren om het gewoner te laten lijken – vooral door beweringen over goddelijkheid of hekserij; magie, of zelfs toverij." Hij bekeek Lazarus' uitdrukingsloze gezicht vluchtig. "Niettemin lijken al deze beweringen hetzelfde doel te dienen : een complexere verklaring voor uitzonderlijke combinaties van, anderszins buitengewoon veel voorkomende, maar zelden met elkaar verbonden gebeurtenissen, te verwerpen ."

Lazarus merkte op: "Ik begrijp het niet, Uwe Genade." Hij wiegde het konijn heen en weer en rolde het over het vuur. "Maar, zonder al te simpel of wereldvreemd over te komen, mag ik vragen hoe u het haar tevoorschijn hebt getoverd?"

Medici verklaarde: "Voor u leek het misschien slechts een verschijning, maar in werkelijkheid heb ik het van verre gehaald."

'Heb je het gehaald? Van ver?' Lazarus keek twijfelend. 'Je bent toch meteen verdwenen en weer verschenen? Je had geen moment de tijd om iets te halen.'

'Of toch niet?' Medici grinnikte. 'Wat betekenen *momenten* voor de doden, jongheer?'

Lazarus vroeg: "Mag ik vragen, Uwe Genade, waarom beantwoordt u mij met vragen, opdat ik niet Verberg je je antwoorden?"

'Misschien bewaak ik ze voorlopig.' De Geest haalde zijn schouders op. 'Zo'n moment zou voor ons beiden buitengewoon kunnen lijken, en zeker ongewoon genoeg om een voorzichtige uitwisseling te rechtvaardigen – wat, met een dode en een vliegende man die zich afvragen wie de ander is?' Hij tekende een Hij haalde diep adem en knikte. "Onze overtocht is in veel opzichten mysterieus en heeft een nogal ongewone en onverwachte combinatie van reisgenoten opgeleverd . Wat vind jij ervan, jongeman?"

meneer?"

Een ogenblik verstreek terwijl de oceaangolven tegen de kustlijn sloegen en zo zijn doorgang markeerden.

Toen vroeg Lazarus: 'Uwe Genade, u zegt dat u twee eeuwen geleden gestorven bent, klopt dat?'

"Daaroverheen. En u mag me gewoon 'Gregory' of 'Medicci' noemen, jongheer, want ik ben geen meer een Heer dan de haas die je in je hand houdt."

"En u hoeft mij niet met een titel aan te spreken, want ik ben geen schildknaap meer. Ik ben gewoon Lazarus."

'Was u een landheer?'

Lazarus negeerde de vraag en ondervroeg Medici. "Als u werkelijk een geest bent, zoals u zegt, waarom heb ik dan niet meer mensen zoals u gezien?"

"O, er zijn er veel. Maar ik meng me niet onder hen, uit angst dat de engelen hen zullen opsporen en mij ook in mijn schuilplaats zullen ontdekken. Ik heb me altijd op mijn eigen manier, in het geheim, bewogen."

Ook bij Medici ontstond er nieuwe argwaan, en hij ondervroeg Lazarus. "Ik vind het nogal..."

Het is vreemd dat je nog steeds in levenden lijve bent en mij kunt zien, terwijl je beweert nog nooit een andere Geest zoals ik te hebben gezien. Hoe kan dat?

Lazarus gaf toe: "Ik heb geesten gezien, maar die straalden helderder dan jij. Het waren duivelsgeesten die uit de geopende poortsteen tevoorschijn kwamen en zich boven op de kathedraal verzamelden." Lazarus keek Medici recht in de ogen en vroeg verder: "Zou jij misschien een andere, onbekende gedaante van hen kunnen zijn, die een bescheidener en mannelijker uiterlijk heeft?"

Het Spectre stond op met een getekend gezicht, terwijl de uitdrukingsloze Eljo bleef staan. Ze keken elkaar aan bij het licht van het vuur. In deze visuele confrontatie zochten ze in elkaars ogen naar verdere tekenen van waarheid of bedrog. Op dat moment kreunde alleen de oceaan, huilde de wind en dwarrelden gloeiende kooltjes als vuurvliegjes. En als hun ontelbare gedachten hadden kunnen oplaaien en rommelen, hadden hun geesten een storm kunnen creëren die de zwaarste stormen zou evenaren – een storm van zo'n enorme kracht dat elk aards gezicht en geluid om hen heen zou worden overstemd. Toch kon Lazarus Medici niet gemakkelijk doorgronden, omdat het Spectre vrijwel vormloos was. En Medici kon Lazarus niet gemakkelijk aanvoelen, omdat de Eljo volkomen onnatuurlijk was. Beiden waren zich scherp bewust van de schijnbare verwarring die tussen hen hing. Op hun eigen manier, zonder enige twijfel, begrepen ze het bestaan ervan. Onmiskenbaar echt. Het was als een vrijwel onmerkbaar wolk van golvende chaos, waar alleen de hoogste intellectuele toestanden van onverzadigbare nieuwsgierigheid en oneindig wantrouwen konden huizen. In de diepste zin leken ze voor elkaar onzichtbaar te blijven.

Medici sprak eindelijk. "Ik ben geen duivelsgeest. Duivels hebben geen toegang tot de hemel, zoals ik wel had." Hij kruiste zijn armen en kneep zijn ogen samen. "Niettemin ben ik ook verbaasd over u. U " Je beweert dat je geen duivel bent, maar slechts een vliegende man; en toch weet je toevallig precies waar een poort naar de hel zich bevindt." Medici streek over zijn baard, schudde een vinger en deelde zijn eigen punt van kritiek. "Tweehonderd jaar lang heb ik de aarde afgezocht, hoog en laag, naar zo'n poort. En al die tijd heb ik steeds de plotselinge nadering van een man of engel gevoeld. Toch vind ik het een beetje verontrustend dat je zo dichtbij me kon komen, zonder dat ik het wist, terwijl ik nietsvermoedend bij mijn graf stond." Hij trok zijn wenkbrauw op. "Zou je misschien een onbekende gedaante van een duivel kunnen zijn, met een merkwaardig uiterlijk en schijnbaar gedrag, in een sluwe poging om me naar de hel te begeleiden?"

'Ik heb je gezegd dat ik geen duivel ben. Ik zoek een monnik om de poortsteen te sluiten,' verklaarde Lazarus. 'Jij bent degene die de hel zoekt.'

"Ik zoek niet de hel; ik zoek mijn Sophia."

"Dus ze is in de hel?"

'Dat kan ik niet zeggen,' antwoordde Medici. 'Vertel me echter eens over uw monnik; en hoe een gewone sterveling, een monnik, zo'n grenzeloze kennis van de hel kon hebben dat hij er zo vertrouwd mee was.'

met de ongetwijfeld ingewikkelde mechanismen van de poort."

'Dat kan ik niet zeggen,' gaf Lazarus toe. 'Ik ken zijn gewoonten en middelen niet, alleen zijn naam en woonplaats.'

'Waarom moet je dan juist deze monnik opzoeken, als je zo weinig over hem weet? Hoe kun je er zeker van zijn dat hij deze Poortsteen van jou wel kan besturen?'

'De poortsteen is niet van mij,' berispte Lazarus. 'Ik werd slechts gevraagd de monnik te halen. Ik heb beloofd dat ik dat zal doen. Ik heb een eed gezworen aan dienaren van God, en ik doe nu wat ze zeggen.' Ze zouden absoluut niet liegen of mij kwaad willen doen tijdens deze zoektocht. Daarom heb ik vertrouwen in de monnik en in zijn bekwaamheden. Ik weet genoeg; ik hoef niet meer te weten."

Medici keek weg. Hij tuitte zijn lippen en knikte nadenkend. 'Misschien acceptabel; je doet slechts een goede daad, hoe buitengewoon die ook mag lijken.' Hij haalde diep adem. 'Niettemin lieg ik niet en wens ik je ook geen kwaad toe. Heb ik je niet een haas gebracht? Bied ik je geen goed gezelschap? Heb ik je niet alle respect betoond dat je maar kunt wensen?'

De vragen van Medici zetten Lazarus ertoe aan zich zijn ontmoeting met zijn moeder bij de Bergmond te herinneren, en haar overvloedige offer van edelstenen. Hij antwoordde Medici met de bekende wijsheid: "Kwaadaardige bedoelingen verbergen zich vaak achter goede daden. Daarom kan ik uw bedoeling niet echt kennen; de mijne is mij echter duidelijk. Ik moet een man Gods vinden die een ongebonden kwaad kan binden."

Medici snoof en gooide zijn handen slap in de lucht, terwijl hij uitriep: "Maar misschien zeg je dit alleen maar tegen mij! Voor zover ik kan nagaan, lok je me misschien wel in een val – rechtstreeks de hel in!" Hij kruiste zijn armen. "Beantwoord me dit eens, Lazarus: als je beweert dat ik een van die zogenaamde boze geesten van de Poortsteen ben, waarom zou ik je dan willen vergezellen op je zoektocht? Als ik werkelijk uit zo'n poort kwam, zou ik dan niet al weten waar die zich bevindt? Waarom zou ik met je mee naar Italië gaan, terwijl dat niet nodig is?"

Lazarus wierp tegen hem in met soortgelijke suggesties: "En misschien zeg je dit alleen maar tegen mij. Ik heb je niet gevraagd om met me mee te gaan naar Italië. Voor zover ik weet, bestaat Vrouwe Sophia misschien niet. Misschien wil je stiekem wel met me meegaan, zodat je de monnik zelf kunt vinden en hem kunt doden voordat hij de Poortsteen sluit, nietwaar?"

Medici zette zijn handen in zijn zij en zei koud: "Ik heb geen verbond met het Kwaad, Lazarus. En ik was zeker niet op de begraafplaats vanwege jou. Bovendien..."

"Engel wilde me naar de hemel begeleiden op het moment dat jij je aan me verbond."

Lazarus knikte en tuurde over de oceaan. "En ik was op weg naar Italië, Medici, voordat de stem van uw Engel mij naar u toe trok."

'Ze is niet van mij,' wierp Medici tegen. Hij zuchtte en liet zijn armen zakken. 'Goed, misschien spreken we allebei de waarheid en vermoeden we toch kwade bedoelingen bij de ander.'

Ik weet echter met absolute zekerheid dat ik geen kwade bedoelingen heb; en zelfs als ik zou vermoeden dat uw intenties niet helemaal oprecht zijn, voel ik me toch verplicht u te vergezellen – en u te helpen de monnik te vinden, indien nodig – als ik uiteindelijk mijn Sophia wil vinden. "De Verschijning maakte een snelle buiging. "Ik kan er alleen maar op vertrouwen dat uw intenties net zo oprecht zijn als de mijne."

Lazarus overwoog Medici's vriendelijke woorden en gebaar. Hij beantwoordde de buiging. "En ik heb vertrouwen in uw gezelschap en uw daden uit het verleden. Ik heb u immers in het bijzijn van een engel aangetroffen, en u heeft de haas voor mij gevonden." Hij glimlachte en voegde eraan toe: "Ik zou u dankbaar moeten zijn."

De spanning nam af en ze zaten bij het vuur, zich meer tevreden voelend dan een moment eerder. Een tijdlang keken ze om de beurt naar het sissende vlees en de golven die op het strand aanspoelden en uiteindelijk niet meer waren dan overlappende schuimlijnen.

Lazarus zei: "Als u het mij toestaat, vergeef me mijn wantrouwen, Medici. Het is slechts dat ik in mijn leven nog nooit de geest van een mens heb gezien."

'Vergeef me ook mijn wantrouwen, Lazarus,' zei Medici op zijn beurt. 'In mijn hele leven en "De dood, ik ben nog nooit iemand tegengekomen die op een vliegende man leek. Sterker nog, in meer dan tweehonderd jaar tijd heb ik nog nooit met de levenden kunnen praten – tot nu toe."

'Zijn er veel zielen zoals jij, die ronddwalen?' vroeg Lazarus.

'Welnu, ik kan zeggen dat er evenveel zielen zijn als er ooit mannen, vrouwen en kinderen geboren zijn. Ik heb zelfs legioenen zielen verdwaasd zien ronddwalen op verse slagvelden. Soms zijn het er veel – maar slechts voor even, voordat de engelen verschijnen om ze weg te nemen. Zelden zie ik er echter zoveel tegelijk. Vaker zie ik een geest of twee voorbijgaan. Maar ik moet haastig vluchten, anders ontdekken de engelen me tussen hen.'

"Waar brengen ze de geesten naartoe?"

Medici haalde zijn schouders op. "Hemel of hel, vermoed ik; ergens anders dan hier. Voor zover ik weet, is het geesten verboden om over de aarde te zwerven."

"Toch doe je dat wel."

"Ik doe."

"Waarom staan ze het dan toe?"

De Spectre schudde zijn hoofd en grijnsde ondeugend. "Ik sta het toe." Hij klopte op zijn borst en fluisterde: "Als ze me nooit te pakken krijgen, dan zal ik vrij blijven rondzwerven." Hij grinnikte en stak zijn handen terug in zijn gewaadzakken. "Oh, ze weten dat ik hier ben – ergens. En ik heb sterk het gevoel dat ik niet de enige dolende ziel ben die op aarde ronddwaalt."

Lazarus vroeg hem: 'Maar wat is er gebeurd met de engel op de begraafplaats, voor wie je bent gevlucht?'
Heeft ze je niet laten blijven?

'Azrael?' lachte Medici. 'Ze is een goede speurder. Azrael heeft me sindsdien al een paar keer ingehaald, los van mijn regelmatige bezoeken aan Sophia. En zoals altijd zeg ik haar dat ik klaar ben om naar de hemel te gaan, leid ik haar aandacht af en ontwijk ik haar. Ze doet niet echt haar best om me te pakken. Waarschijnlijk heeft ze stiekem medelijden met mijn situatie. Ze vertelt Azazel nooit waar ik ben, omdat hij zich sinds mijn ontmoetingen met haar nooit meer heeft laten zien. Of ze heeft medelijden met me, of ze mag hem niet, of een combinatie van beide.'

'Azazel?' vroeg Lazarus.

Medici knikte. "Die *andere*."

Lazarus knikte en keek hem recht in de ogen. 'Inderdaad; welke goede ziel zou anders de Hemel ontvluchten?' Hij draaide het konijn om en vroeg: 'En wat als Azrael beloofde je in plaats daarvan naar de Hel te brengen? Zou je met haar meegaan, zoals je nu met mij meegaat? Om Sophia te halen?' 'Nee, Lazarus; Azrael begeleidt alleen goede zielen naar de hemel. De andere engel, die zichzelf *Azazel* noemt, sleept nietsvermoedende en verdwaalde zielen naar de hel. En ik heb de pech gehad hem in al die jaren slechts één keer tegen te komen. Ik ben ternauwernood aan dat hongerige beest ontsnapt.'

'Waarom ben je niet met hem meegegaan naar de hel om Sophia op te halen?'

'Azazel vergezellen?' Medici lachte ongelovig. 'Je *vergezelt* hem niet vrijwillig. Hij vangt zielen en verkracht ze naakt, net als de haas die je nu...' houd vast—hij slokt ze volledig op, waardoor ze niet kunnen ontsnappen. Azrael heeft me sindsdien gewaarschuwd voor Azazel en gezegd dat hij de bastaardzoon is van de engel *Kronos*, die liefdevol oarmde alle zielen door ze op te eten en ze deel van zichzelf te maken. Azrael heeft lang geleden al duidelijk gemaakt dat als ik haar niet naar de Hemel vergezel, Azazel me uiteindelijk zal vinden en verslinden, en me naar de Hel zal brengen terwijl ik in hem gevangen zit.' De Geest kromp ineen. Zijn uitdrukking verhardde en hij leunde naar Lazarus toe. "Sinds ik over de aarde zwerf, Azazel

Hij heeft eveneens alle recht om mij op te eisen. Als hij mij gevangenneemt, zal ik niet op eigen kracht de hel zijn binnengegaan. En ik ben ervan overtuigd dat ik dan voor altijd gevangen zou blijven. Daarom heb ik in het geheim gezocht naar een geschiktere toegang tot de hel – een toegang die ik op mijn eigen voorwaarden kan betreden en ontvluchten.”

'Om Sophia uit de hel te stelen?' vroeg Lazarus.

Medici knikte. "En dat zal ik doen."

'Kan zoiets gebeuren? Ik denk van niet,' antwoordde Lazarus. 'En hoe kun je er zeker van zijn dat ze niet in de hemel is, of dat ze werkelijk in de hel is? Misschien doet ze net als jij, en zwerft ze alleen maar over de aarde.'

"Als ze op aarde zou rondlopen, zou ik haar in de afgelopen tweehonderd jaar, waarin ik op zoek ben naar een toegangspoort tot de hel, wel gevonden hebben," beweerde Medici, terwijl hij met zijn vinger naar de horizon van de oceaan wees. "En Azrael heeft zo goed als toegegeven dat ze niet in de hemel is. Dus ik vermoed dat ze in de hel moet zijn."

Wat heeft de engel je verteld?

Medici zuchtte en keek naar het strand voordat hij toegaf: "Nou, het was niet wat Azrael zei hij, en dat overtuigde me van het tegendeel. Het was juist wat hij níét zei."

Lazarus spitste zijn oren. 'Wat heeft hij je dan niet verteld?'

De geest kneep zijn ogen samen en wees beschuldigend naar Lazarus, terwijl hij welbespraakt fluisterde: "Elke keer dat ik Azrael vraag of mijn Sophia in de hemel is, zegt hij dat alles onthuld zal worden wanneer ik in de hemel ben. En elke keer dat ik hem vraag of ze in de hel is, zegt hij hetzelfde."

'Dus je gelooft nu dat ze in de hel is?' Lazarus schudde zijn hoofd, nu volkomen verbijsterd. 'Als de engel je hetzelfde antwoord gaf over waar ze zich bevindt, waarom geloof je dan dat ze alleen in de hel is en niet in de hemel?'

Lazarus zag Medici opstaan, hem de rug toekeren en over de oceaan staren. Een gestage zeebries waaide, maar de contouren van de cape van de Geest hingen roerloos. Uiteindelijk draaide het Spook zijn hoofd gedeeltelijk om en stuurde naar het zand, alsof het in diepe overpeinzing verzonken was. Ten slotte haalde het Spook adem en knikte, waarna het zich volledig omdraaide om Lazarus aan te kijken. "Ik vermoed niet dat mijn Sophia in de Hel is, alleen al op basis van wat Azrael me wel of niet verteld heeft, Lazarus. Er is nog veel meer te vertellen voordat je het met me eens kunt zijn dat ze vrijwel zeker in de Hel is." De Verschijning cirkelde rond het vuur, knielde naast Lazarus en duwde een braamstruik dieper in de vlammen. Lazarus keek de geest in de ogen. De groenachtige ogen leken ver weg – alsof ze gevangen zaten in het licht van het vuur; starend in de eeuwigheid.

Medicci vertelde over zijn verleden. "Van beroep was ik niet alleen arts, maar ook alchemist. Als zodanig was ik gefascineerd door de ontdekking van exotische preparaten en bedwelmende recepten die gebruikt zouden kunnen worden om de meest voorkomende fysiologische effecten van veroudering te remmen of zelfs te voorkomen. Naarmate mijn onderzoek vorderde, werden mijn instrumenten en methoden steeds onconventioneler, en zeker in strijd met de gangbare normen van de geneeskunde Christendom. Daardoor had ik geen andere keus dan mijn studies in het geheim voort te zetten, uit angst van beschuldigingen van ketterij of toverij. Ik was immers op zoek naar een unieke en precieze bereiding van oliën, extracten, metalen en bloedzouten, die onsterfelijkheid zou kunnen beloven. Ik heb er inderdaad naar gestreefd het *Elixir der Ouden te formuleren.*"

'Bestaat zoiets echt?' vroeg Lazarus.

Medicci haalde zijn schouders op. "Het doet er nu niet toe. Maar tijdens mijn leven geloofde ik dat wel." Hij zuchtte en glimlachte ernstig naar Lazarus. "Behalve ik was er maar één andere persoon die op de hoogte was van mijn zoektocht. Dat was niemand minder dan mijn vertrouwde vertrouweling en metgezel, Sophia."

Lazarus knikte en liet zijn blik beleefd zakken naar het geroosterde konijn.

De geest reikte in het hart van het vuur, trok er een gloeiende kool uit en bekeek die aandachtig terwijl hij vervolgde: "Ik was er zo dichtbij. Ik geloofde echt dat ik op het punt stond het elixer te formuleren." Hij gooide de kool terug in de vlammen en vervolgde: "Niettemin dreef dat geloof me ertoe vele vreemde en exotische landen te verkennen, op zoek naar het ene ingrediënt dat het mengsel energie zou geven." De geest keek weg en bestudeerde de golven voordat hij zich weer tot Lazarus wendde, zijn stemming duidelijk somberder.

"Ik had Sophia beloofd dat dit mijn laatste buitenlandse reis zou zijn. Het koopvaardijship waarop ik een passage had geboekt, kwam kort na vertrek in een zware storm terecht. De storm teisterde ons bijna tot zinken en blies ons ver voorbij onze eerste aanlegplaats. In plaats van om te keren en de storm opnieuw in te varen, zette de kapitein door en voltooiden we de rest van onze reis zonder incidenten. Helaas, het idee dat we in de storm waren vergaan, kreeg voet aan de grond en werd bevestigd toen stukken van ons schip, die door de storm van ons waren afgerukt, aanspoelden vlakbij de haven die we hadden genegeerd. En het valse bericht, dat alle levens verloren waren gegaan, bereikte mijn Sophia als de waarheid." Hoewel Medici glimlachte en zijn hoofd schudde, zag Lazarus de pijn op zijn gezicht. "Ze was een gepassioneerde meisje – zelfs dwaas. Ze heeft zelfmoord gepleegd."

Beiden richtten hun aandacht op het konijn en de vlammen die het omhulden.

'Zo, daar heb je het dan,' merkte Medici op met een schouderophalende beweging. 'Ik geloof dat mijn geliefde in de hel is; je kent de poort van de hel; en ik hoop het enige paradijs terug te vinden dat ik wil kennen.'

Een moment van stilte viel tussen hen. De vlammen bewogen mee met de zeebries en Lazarus staarde naar de vage oceaanhorizon.

'Bereidt u uw haas voor als brandoffer?' vroeg Medici, terwijl hij naar het nu wijzende gezicht knikte. zwartgeblakerd konijn.

"Ah!" Lazarus herpakte zich en redde het konijn, dat hij hoog op een brandende stok hield. De bries doofde de vlam en koelde de haas af. Hij draaide zich naar Medici om. 'Mag ik vragen, hoe bent u gestorven?'

De geest grinnikte en wees naar het vuur, zijn vaste hand drong door de vlammen heen. "Hierdoor, het gereedschap van mijn vak: de beruchte gave van Prometheus – vuur. Ik stierf in mijn slaap."

"Ben je levend verbrand?"

'Nee. Het was de rook uit mijn bussen met middelen en extracten, ontstoken door een verkeerd geplaatste olielamp – dodelijke dampen van precies de ingrediënten die ik gebruikte in mijn zoektocht naar het ongrijpbare levenselixir.' Medici grinnikte. 'En hier ben ik dan, tweehonderd jaar later.' Na een korte pauze voegde hij eraan toe: "Misschien heb ik het elixer toch bij toeval ontdekt. Alleen wist ik niet dat het me moest doden om me onsterfelijkheid te schenken."

Lazarus kneep zijn ogen samen en dacht na, toen hij droogjes lachte. Hij herpakte zich abrupt. "Vergeef me alstublieft, Medici."

'Maak je geen zorgen, Lazarus,' stelde Medici hem gerust, terwijl hij opstond, 'Eet je buik vol en stil je honger.' De Geest liep weg van het vuur en riep Lazarus na: 'Ik moet even onze locatie doorgeven, inclusief de naam van het dichtstbijzijnde dorp. Ik ben zo terug.'

Lazarus keek toe hoe de geest de kustlijn naderde. Met vastberaden passen inspecteerde het spook de stand van de sterren. Toen sprong Medici's gelaat de lucht in en verdween.

Een uitgehongerde Lazarus verslond zijn maaltijd terwijl de tijd verstreek onder de ravenzwarte hemel. Uiteindelijk leken de dwarrelende sintels op vuurvliegjes die uit de gloeiende kolen opdoemden; en Lazarus liep over het strand, waarbij hij steeds smaller wordende cirkelvormige voetsporen in het zand achterliet terwijl hij de hemel afspeurde naar tekenen van een geest. Maar al snel dwaalden zijn ogen af naar de zee, naar de oostelijke horizon, en bleven hangen op een dunne rode lijn die de eerste markeerde. De tekenen van de dageraad. Hij cirkelde rond en liep in tegengestelde richting rond het vuur, zijn handen

Hij was onrustig en zijn ogen waren naar het oosten gericht.

Een stem riep over zijn schouder: "Hoe voel je je?"

Lazarus draaide zich wild om en viel achterover in het zand. Hij zag vaag het beeld van een naderende geest. Hij keek dreigend en bleef staan toen Medici met een glimlach naderde.

"Vergeef me, Lazarus. Ik had eerlijker moeten zijn."

Lazarus hapte naar adem en mompelde: "Ja, als u dat wilt." Hij liep snel naar de Spectre toe, wierp een vluchtige blik op de gloeiende horizon, schopte toen zand over rokende kolen en zei:

"Medicijnen, we moeten haastig vertrekken."

Medici bleef voor Lazarus staan en wees naar de kustlijn. "Ik heb het dorp Saint Maxime gevonden. Het is maar een klein eindje hiervandaan. Het lijkt erop dat u over vele talenten beschikt – en nu ook nog eens een uitstekend richtingsgevoel." De geest sloeg zijn armen over elkaar en voegde eraan toe:

"U bent werkelijk opmerkelijk. Weet u zeker dat u nog nooit gereisd hebt –"

'Medici!' riep Lazarus uit, terwijl hij met zijn wijsvinger naar de zwakke gloed boven de oceaan wees. 'Het zal me doden, Medici; ik moet onmiddellijk een schuilplaats zoeken!'

'Beschutting? Tegen de oceaan?'

'Van de zon,' antwoordde Lazarus, 'ik heb een ernstige ziekte die door de zon wordt veroorzaakt.'

'Ah,' zei Medici knikkend. 'Met buitengewone talenten komen buitengewone zwakheden, zoals te verwachten.' Hij draaide zich om en wees landinwaarts vanaf de baai. 'Daar is een bos – genoeg schaduw. Is dat voldoende?'

"Ik zoek een donkerdere plek; misschien een grot of zoiets dergelijks."

Medici wreef nadenkend over zijn kin. "Ik zag geen grot." Hij keek naar de oostelijke hemel. "En je zult het dorp niet halen voor zonsopgang." Hij schudde zijn hoofd en haalde zijn schouders op. "Voor mij zou het makkelijk zijn. Ik zou me kunnen verstoppen onder de oceaan, de grond, of zelfs in een boom. Toch leef je, en moet je ademen."

'Ik moet je welterusten wensen,' zei Lazarus, terwijl hij zijn vleugels kantelde en langzaam wegdraaide.

'Ah! Ik ken een geschikte plek,' riep Medici. Hij wees met zijn vinger naar de zuidelijke kustlijn.

'Er ligt een scheepswrak op de rotsen, en de romp is nog steeds hermetisch afgesloten. Wat denk je ervan?'

'Spreek je de waarheid?'

'Op mijn plechtige erewoord – als een heer van aanzien,' hield Medici vol. 'Ik heb u ongedeed nodig als ik mijn Sophia wil terugvinden. Het schip is verzegeld en zal u goed van dienst zijn.'

'Wil je het me laten zien?'

"Inderdaad – meteen!"

Lazarus speurde de horizon af. "Ik moet laag en snel vliegen, langs land en zee." Hij draaide zich om. Hij wendde zich tot Medici en wuifde met zijn hand naar de hemel. "Ik zou moeten volgen."

De twee vlogen de lucht in en lieten een uitdovend vuur en een zwartgeblakerde konijnenkop achter. De achtergelaten resten leken te staren, angstig in de richting te turen waar het vreemde duo was vertrokken, misschien om een laatste, diepzinnige en een langdurige voorstelling voor een volstrekt afwezig publiek – en in de slotmomenten voor altijd roerloos blijven liggen, starend omhoog, met zijn zwarte, beestachtige en volkomen afgedankte, wijd opengesperde en holle oogopening.

[Einde hoofdstuk 19]

Dit literaire werk is uitsluitend geschreven ter ere van

Edgar Allan Poe (1809-1849)

— Moge zijn nalatenschap in ons allen voortleven —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~